

Arrest

nr. 263 776 van 17 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 januari 2020 België binnen met een paspoort en verzoekt op 5 februari 2020 om internationale bescherming. Op 24 juni 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X te X. U bent opgegroeid in de gemeente Izalco van het departement Sonsonate, waar u woonde tot u 17 jaar oud was. U behaalde in El Salvador een diploma systeemingenieur en werkte sinds 2 mei 2000 voor het Ministerie van Financiën. Daarnaast ontwikkelde u ook mobiele webapplicaties voor private klanten. In 2018 behaalde u een postgraduaat onderwijskunde. U volgde daarnaast sinds juli 2019 nog een master in technologische innovatie.

U woonde sinds 2015 in de stad Antiguo Cuscatlan van het departement La Libertad op het adres Residencial Villas de San Ignacio, Avenida Albert Einstein, pasaje San Ignacio, casa 6. U deelde dit huis met M. G. (...) en D. M. (...). Begin 2019 begon u een relatie met L. C. A. T. (...).

Uw moeder B. R. O. (...) woont sinds 2018 terug in Izalco, waar uw familie vandaan is en gekend staat onder de naam M. (...). U ging haar er een à twee keer per maand bezoeken met uw auto. Op de plaats waar uw moeder woont, is de bende 18 actief. Toen u op 8 september 2019 uw moeder ging bezoeken, parkeerde u op de terugweg op een plaats waar lokaal eten verkocht werd in Parco Saldaña. Toen u uitstapte, werd u benaderd door vijf of zes jongemannen die u geld vroegen om sigaretten te kopen. Ze zagen uw auto waarop ze nog meer geld van u wilden. U antwoordde dat u er geen had, stapte in en bent teruggereden naar uw huis.

Eind september 2019 keerde u op een keer terug van uw werk en werd u aangesproken door de conciërge van uw residentie die u vertelde dat er twee jongens die er verdacht uitzagen waren langsgelopen en gevraagd hadden of er een zekere V. M. (...) woont. U begon na dit incident vroeger naar uw werk te gaan, of probeerde later thuis te komen. U parkeerde uw auto altijd binnen de residentie en wanneer u thuiskwam, claxonneerde u naar de conciërge zodat deze de poort al voor u openzette. U begon vervolgens uw vrienden en L. (...) in te lichten over wat er was gebeurd.

Op 2 november 2019 ging u op bezoek in Izalco om met uw moeder en een paar familieleden naar het kerkhof te gaan. Voor u terugkeerde naar huis ging u nog naar een restaurant in Izalco waar u werd benaderd door een kind met een gsm dat u zei dat ze met u wilden praten. U zei de jongen dat u aan niemand iets te vertellen had, waarop u bent weggegaan. Na dit incident verliet u enkel uw huis wanneer het nodig was, om naar het werk of naar de supermarkt te gaan. U veranderde de route naar uw werk en naar de fitness. U begon meer tijd door te brengen in het huis van vrienden, in de weekends of nadat u naar de fitness was geweest, waarna u later naar huis keerde of sporadisch bij uw vrienden bleef slapen.

Op 10 december 2019 liep u na uw werkdag naar uw auto, geparkeerd in de zone buiten het kantoorgebouw. U zag een briefje liggen op de voorruit van uw auto. U bent weggereden en thuis hebt u hierover met uw collega E. (...), die ooit nog bij de politie heeft gewerkt, gebeld. U vroeg hem wat de boodschap op het papier betekende. Hij vertelde u dat dit betekende dat ze wisten dat u geld had en dat u deed alsof dit niet zo was. U begon hierna aan vrienden te vragen of u daar mocht blijven af en toe, maar ging soms nog naar huis twee à drie dagen per week. Om naar uw werk te gaan, leenden uw vrienden vaak hun auto aan u uit om te gebruiken, waarbij zij dan soms uw auto gebruikten en u soms nog uw eigen auto gebruikte. In de periode die hierop volgde bent u op een zondag fysiek ingestort. Een vriend raadde u een psycholoog aan, naar wie u belde, alles aan vertelde, en vervolgens ook op consultatie ging.

Op 8 januari 2020 kwam u terug van uw werk met uw eigen auto en reed u op de Boulevard de Los Proceres toen er een motor kwam aangereden met twee personen op. Een van de personen klopte met een pistool op de voorruit van uw auto en zei dat u zich opzij moest zetten. U deed alsof u dit ging doen door uw knipperlichten op te zetten. De man die op uw voorruit had geklopt, zei tegen u 'deze hond heeft er al in gebeten'. U slaagde erin weg te komen door van het trage rijvak naar het snelle rijvak te gaan, gas te geven en zo snel mogelijk weg te rijden. U kwam op de autosnelweg en bent naar het huis van uw vriend M. (...) gereden. U sprak met C. (...), die werkte bij het openbaar ministerie, en vroeg haar wat u moest doen. Zij vertelde u dat u een klacht moest indienen. U stapte eerst naar de afdeling afpersingen, maar daar verwezen ze u door naar een andere afdeling waar ze uw klacht wel hebben opgenomen. Ze vertelde u dat er geen detectives beschikbaar waren en het anderhalve tot tweeëneuhalf maand zou duren. U keerde niet langer naar huis, maar verbleef permanent bij vrienden. In de week na 8 januari 2020, had M. (...) spullen meegebracht van uw huis, en vertelde hij u dat de bewaker daar hem had gezegd dat hij tegen u moest zeggen dat u zeker niet naar daar moest

komen want dat er personen naar u hadden gevraagd. U besloot die week ook om El Salvador te verlaten. U kocht op 23 januari 2020 uw vliegtickets naar België. Uw laatste werkdag was 27 januari 2020, vervolgens had u verlof zonder wedde.

U verliet El Salvador op 29 januari 2020 en vloog via Spanje naar België waar u op 30 januari 2020 bent aangekomen. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 5 februari 2020. Op 15 februari 2020 diende u officieel uw ontslag in. Uw officiële laatste werkdag was vervolgens op 31 maart 2020.

In maart 2020 eindigde uw relatie met L. A. (...). Eind juni 2020 moesten M. G. (...) en D. M. (...) het huis verlaten waar jullie samen hadden gewoond in residencial Villas de San Ignacio omdat de personen die op zoek waren naar u zich hadden voorgedaan als medewerkers van de kabelmaatschappij, zo de bewaking waren gepasseerd en erin geslaagd waren het huis binnen te geraken. Ze vroegen naar u en stalen ook nog een televisie. Ze hebben tegen M. (...) gezegd dat ze niet zouden rusten totdat ze u gevonden hadden. Uw collega E. (...) heeft u ook nog verteld dat de dame die de geparkeerde auto's van de werknemers van uw bedrijf in de gaten houdt hem had verteld dat er ook daar personen naar u zijn komen vragen. In juli 2020 beëindigde u uw opleiding in technologische innovatie.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een aangifte bij het openbaar ministerie, het papiertje dat u kreeg op 10 december 2019, een attest van uw tewerkstelling, uw geboorteakte, uw vlieggegevens, uw lerarenkaart, de kaart van uw pensioenspaarsysteem, een badge van uw werk, uw lerarenlicentie, het diploma van uw postgraduaat onderwijskunde, uw ingenieursdiploma, uw ingenieurscertificaat, informatie over de master technologische innovatie, een psychologisch attest, verklaringen van M. G. (...), C. C. (...), E. de J. B. R. (...), L. C. A. T. (...), D. G. (...), C. B. (...), een e-mail met informatie over een appartement dat u van plan was te kopen, nieuwsartikels en medialinks, twee Human Rights Watch rapporten en uw diploma technologische innovatie. Op 15 december 2020 bezorgde u per e-mail het CGVS nog een kopie van uw WhatsAppberichten met E. (...). Op 28 december 2020 en 9 februari 2021 bezorgde u het CGVS een psychologisch attest en een document over de overdracht van de rechten van uw auto via e-mail. Op 9 februari 2021 bezorgde u nog via e-mail het DUI-certificaat van uw oom L. O. M. (...), een kopie van de DUI van uw moeder, uw geboorteakte, de geboorteakte van A. C. M. V. (...), de geboorteakte van uw moeder en een notarieel document over uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een

groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag volledig onderuit haalt.

Om te beginnen legt u geen coherente verklaringen af over de incidenten die u zouden zijn overkomen. U veronderstelt dat de jongemannen die u bedreigen van de bende 18 zijn. Wanneer u initieel gevraagd wordt welke bendes er actief zijn in Izalco, antwoordt u eerst slechts te denken dat het de bende 18 is. Gevraagd waarom u dit denkt, affirmeert u plots dat het de 18 is, zonder evenwel uit te leggen hoe het komt dat u dit weet. Nogmaals gevraagd hoe u dit weet, antwoordt u simpelweg door de kranten (CGVS 1, p. 9). Wanneer u echter opnieuw gevraagd wordt welke bende de wijk controleert van uw moeder, reageert u met enige reserve met "voor zover u weet" de bende 18. U gevraagd hoe u dit weet, stelt u dat u het weet van het nieuws en van geruchten, maar vooral van het nieuws (CGVS 2, p. 6). Erop gewezen dat uw moeder er woont en u er zelf gewoond hebt, en u het toch maar enkel weet uit kranten, werpt u op dat u ook geruchten opving, en dat u, alhoewel u er slechts zelden kwam, u ook de bekladde muren daar zag. Gevraagd waarom u dat dan initieel niet zei, argumenteert u dat u er niet verder over hebt kunnen uitweiden (CGVS 2, p. 7). Er werd u echter tweemaal gevraagd hoe u weet dat de bende 18 daar actief is (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 6), dat u niet de kans heeft gekregen om er verder over uit te weiden is dus bezwaarlijk een goed excuus te noemen om weg te laten dat u dit zelf ook kon waarnemen. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u ook van hierop volgende incidenten 'denkt' dat de bende 18 verantwoordelijk is. In uw aangifte valt echter niets te lezen dat zij verantwoordelijk zouden zijn voor uw problemen. Gevraagd waarom er in uw aangifte geen vermoeden staat over welke bende het gaat, poneert u dat u er wel gevraagd werd of u wist wie de daders waren, en u zei van niet, omdat ze u om namen vroegen. De politieagent zou u gezegd hebben dat het onderzoek dit zou achterhalen (CGVS 2, p. 22). Het blijft echter uitermate vreemd dat u in het relaas van de feiten bij uw aangifte niet zou hebben gezegd dat het om de bende 18 gaat, gezien u er wel hebt gezegd dat de zes individuen die u op 8 september 2019 benaderden 'ogenschijnlijk van een bende' waren (document 4).

U beweert dat er vervolgens eind september 2019 twee mannen naar V. M. (...) zijn komen vragen. M. (...) zou de naam zijn waaronder uw familie gekend is in Izalco. Noch u, noch uw moeder dragen echter deze familienaam (CGVS 1, 3-4). De naam van uw moeder is B. R. O. (...). U beweert dat uw grootvader langs moederskant J. B. M. (...) heet. Uw moeder zou zijn familienaam niet hebben gekregen omdat zij een buitenechtelijk kind is en ze geboren is voor uw grootouders gehuwd waren (CGVS 2, p. 3-4). Uw advocaat bezorgt het CGVS per e-mail op 9 februari 2021 een kopie van de DUI van uw moeder, waaruit blijkt dat zij geboren is 28 augustus 1947 (document 32) en ze de dochter is van J. O. (...). In diezelfde e-mail bezorgt uw advocaat ook nog het DUI certificaat van een zekere L. V. O. M. (...), die uw advocaat benoemt als uw oom. Uit dit document blijkt dat zijn moeder J. O. (...) is, zijn vader J. B. M. (...) is en hij geboren is op 30 december 1931 (document 31). Als uw moeder de naam van haar vader niet zou hebben gekregen omdat ze een buitenechtelijk kind is en uw grootouders op dat moment nog niet gehuwd waren, is het toch merkwaardig dat uw oom, die ouder is dan uw moeder en die dezelfde ouders zou hebben, wel deze familienaam heeft gekregen. Bovendien kunnen noch de DUI van uw moeder, noch de geboorteakte van uw moeder enige band aan tonen met de familienaam M. (...) (document 32 en 35). U bezorgt het CGVS ook nog een geboorteakte van een zekere A. C. M. V. (...) (document 34), echter kan hier geen familieband met u of uw moeder uit worden afgeleid.

Inzake de DUI van uw moeder dient nog opgemerkt te worden dat zij als officieel adres Santa Ana heeft, ofschoon deze toch uitgereikt werd eind december 2018 en zij dat jaar naar de gemeente Izalco zou zijn teruggekeerd. Dat uw moeder zich terug gevestigd zou hebben in de gemeente Izalco toont u hiermee

alvast niet aan en, mede door uw bedenkelijke verklaringen supra inzake welke bende heerst over met name Izalco, de gemeente waar uw moeder zou wonen en u zou opgegroeid zijn en hoe u dit weet, zaait u scepsis over uw band met deze gemeente waaraan u het ontstaan van uw problemen linkt.

Voorts beweert u dat de incidenten van 8 september 2019 en eind september 2019 aan elkaar verbonden zouden zijn en denkt de bendeleden van Izalco hiervoor verantwoordelijk zouden zijn. Toch zou u nog op 2 november 2019 op bezoek zijn geweest in Izalco. Gevraagd waarom u dat nog zou doen, tracht u dit te verschonen door op te werpen op dat het maar een vluchtig bezoek was, dat u enkel zo snel mogelijk uw moeder en enkele familieleden hebt gezien en u ook op dat moment de ernst van de zaak niet in zag. Erop gewezen dat uw gedrag niet bepaald voorzichtig was, gezien u nog ergens wat bent gaan eten, herhaalt u opnieuw dat u niet begreep hoe gevaarlijk het kon zijn en welk risico het inhield, en u pas na dit incident de ernst van de situatie inzag (CGVS 2, p. 13-14). Dit excuus kan echter hoegenaamd niet overtuigen gezien u claimde dat na het incident van eind september 2019 er "alarmbellen" in uw hoofd afgingen en en u wel dusdanig dat u al een resem voorzorgsmaatregelen nam en besepte dat u heel voorzichtig moest zijn (CGVS 1, p. 20). Dat u dan wel het risico zou nemen om in Izalco op bezoek te gaan, waar u dan ook nog eens op een openbare plaats iets ging eten terwijl u beweert te denken dat het bendeleden uit Izalco zijn die u lastigvallen, is weinig geloofwaardig.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de voorzorgsmaatregelen die u zou genomen hebben na dit incident van 2 november 2019. U stelt namelijk initieel dat u enkel uw huis verliet wanneer dit noodzakelijk was, meer bepaald om naar uw werk en naar de supermarkt te gaan. Echter, vervolgens blijkt u ook nog naar de fitness te gaan, wat niet bepaald als noodzakelijk te omschrijven valt. (CGVS 1, p. 21). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat in het document dat u neerlegt van uw psycholoog (document 16) te lezen valt dat u pas na het incident van 2 november 2019 begon met voorzorgsmaatregelen te nemen, waaronder van routine veranderen en op wisselende tijdstippen naar uw werk gaan en van uw werk terugkomen, terwijl u aan het CGVS verklaart dat u dit al na het incident van eind september 2019 deed (CGVS 1, p. 20, CGVS 2 p. 15). Bovendien stelt u bij DVZ dat u na dit incident niet meer thuis durfde te verblijven (DVZ vragenlijst 15 juni 2020, p.2, punt 5), dan is het toch vreemd dat u dit wel blijft doen en slechts in het weekend of sporadisch in de week bij uw vrienden logeert.

Tevens verklaarde u bij DVZ dat u na het incident van 10 december 2019 zoveel mogelijk voorzorgen nam, waaronder niet meer buitenkomen (DVZ vragenlijst 15 juni 2020, p. 2, punt 5). Echter uit uw verklaringen blijkt dat u weldegelijk nog buitenkwam. U verklaarde namelijk naar vrienden te gaan om daar af en toe te blijven, maar tegelijk ook nog naar huis terug te keren. Meer nog, u ging nog naar uw werk, de plaats waar u dit briefje zou hebben gevonden. U pretendeert verder bij het CGVS dat u na dit incident auto's van uw vrienden gebruikte, en zij dan de uwe gebruikten. Op sommige momenten gebruikte u echter wel nog uw eigen auto (CGVS 1, p. 21). Gevraagd of het niet gevaarlijk was dat zij uw auto gebruikten, beweert u opeens niet te weten of ze wel uw auto gebruikten of niet en u uw auto er gewoon achter liet (CGVS 2, p. 18). Dat u bovendien op sommige momenten nog uw eigen auto gebruikte, en zelfs met uw eigen auto naar uw werk ging en nog parkeerde op de plaats waar men het briefje zou hebben achtergelaten voor u, is uitermate vreemd. Uw poging tot verschoning, dat u dit deed als uw vrienden hun eigen auto gebruikten en u hen dan niet kon verplichten om een auto aan u te lenen (CGVS 2, p. 18), kan niet overtuigen. Uw verklaarde eerder namelijk ook dat ze u ook brachten naar uw werk en over meerdere auto's beschikten (CGVS 2, p. 17-18). Hierop gewezen, poneert u plots dat u uw normale leven weer probeerde te hernemen (CGVS 2, p. 18). Dat u op het ene moment als voorzorgsmaatregel een auto van uw vrienden zou lenen en op een ander moment het risico zou nemen om uw eigen auto te nemen, is weinig geloofwaardig.

Dat u geen eenduidige noch overtuigende verklaringen weet af te leggen over de voorzorgsmaatregelen die u zou getroffen hebben en dat u een document neerlegt waarbij de erin vervatte informatie niet overeenstemt met uw verklaringen, haalt verder uw geloofwaardigheid onderuit.

Nog zouden er twee personen op 8 januari 2020 geprobeerd hebben u te vermoorden terwijl u terugkwam van uw werk met uw eigen auto. Gevraagd om te beschrijven vanwaar de twee personen op een motor juist kwamen, beschrijft u eerst compleet naast de kwestie vanwaar u kwam. De vraag wordt u nog eens herhaald, waarna u beweert dat ze aan de rechterkant kwamen aanzetten. Gevraagd waar ze daarvoor reden, herhaalt u slechts dat ze aan de rechterkant zijn komen aanzetten en vervolgens op de voorruit hebben getikt. U wordt nog eens gevraagd van waar ze dan kwamen, gezien ze daar niet plots verschenen, stelt u dat u ervanuit gaat dat ze u vanachter volgden en ze u hebben ingehaald. Gevraagd of u effectief gezien heeft of ze u volgden en van achter u kwamen, stelt u van niet, maar dat

u hier maar vanuit gaat omdat ze rechts van u opdoken (CGVS 2, p. 19). U liet nochtans in uw aangifte optekenen dat een motor met twee personen vlak achter u reed (document 4).

Daarnaast beweert u aan deze twee personen te zijn kunnen ontsnappen door van rijstrook te veranderen waardoor u snel bent kunnen weggrijden (CGVS 1, p. 22). Gevraagd of ze u dan niet gewoon konden volgen, stelt u dat u dit niet weet en dat u gewoon wilde weggaan. U zou niet weten of ze u verder nog gevolgd zijn of niet. Gevraagd of u dan niet eens in uw achteruitkijkspiegel hebt gekeken, beweert u van niet omdat u gewoon wilde wegkomen. Dat u niet zou weten of deze personen u zouden gevolgd zijn of niet, en u niet eens zou geverifieerd hebben of het u gelukt was om aan deze beweerde aanslag op uw leven te ontsnappen, is uitermate vreemd. U beweert verder na dit incident niet meer teruggekeerd te zijn naar uw huis in Residencial Villas de San Ignacio (CGVS 2, p. 8). Nochtans hebt u bij DVZ aangegeven dat u hier hebt verbleven tot aan uw vertrek op 29 januari 2020. Hierop gewezen, argumenteert u dat het op dat moment nog altijd ging om uw officieel adres en u tijdens het eerste interview niet uitvoerig hebt kunnen uitleggen waar u verbleven hebt (CGVS 2, p. 26). Zelfs als dit effectief zo is, dan nog verklaart dit niet waarom u er hebt gezegd dat u er verbleven hebt tot uw vertrek op 29 januari 2020 (Verklaring DVZ, p. 6, punt 10).

Het is vervolgens ook weinig logisch dat u nog zou zijn blijven doorwerken tot 27 januari 2020, twee dagen voor uw vertrek uit El Salvador (CGVS 1, p. 11, p. 13), terwijl u op 10 december 2019 een briefje had ontvangen op uw werk en u een aanval op uw leven zou hebben kunnen vermijden op de terugweg van uw werk op 8 januari 2020 (CGVS 1, p. 21-22). Uw poging tot verschoning, dat u verantwoordelijk was voor projecten van zeer groot belang en u daarom niet kon zeggen dat u ermee stopte (CGVS 2, p. 18), is uitermate zwak. U beweert voor uw leven te vrezen en daardoor besloten te hebben het land te moeten verlaten, dat u dan toch nog een dergelijk risico zou blijven nemen, is weinig geloofwaardig.

Ook zouden er op 11 of 12 januari 2020 nog bendeleden zijn komen vragen naar u bij de conciërge van uw residentie (CGVS 1, p. 22, CGVS 2, p. 12). U liet echter na hierover iets te vermelden bij DVZ. Nog zouden uw huisgenoten zijn moeten verhuizen in juni 2020 door uw problemen. Het is echter zeer vreemd dat u initieel slechts stelt dat uw huisgenoten zijn moeten verhuizen omdat er mensen op zoek naar u de residentie zijn binnengeraakt (CGVS 1, p. 8), maar vervolgens blijkt dat ze zelfs tot in uw huis zijn geraakt en uw huisgenoten zelfs bestolen hebben (CGVS 1, p. 22). Dat u via uw opmerkingen bij het eerste persoonlijk onderhoud, die uw advocaat bezorgde via e-mail op 28 december 2020 en 9 februari 2021, meedeelt dat u door de zenuwen niet gedetailleerd genoeg was, kan niet overtuigen. Er kan namelijk van u verwacht worden dat u vanaf het begin concrete en correcte informatie verschaft.

U wachtte verder met aangifte doen tot 9 januari 2020. U beweert dat u hiermee wachtte omdat u geen vertrouwen hebt in de autoriteiten en er infiltranten binnen de politie zijn (CGVS 2, p. 21). Gevraagd hoe u het weet, begint u eerst te spreken over iets dat u in het nieuws zou hebben gezien in december 2020 (CGVS 2, p. 21). Erop gewezen dat een incident van december 2020 niet relevant is voor iets wat zich in januari 2020 afspeelde, haalt u aan dat over veel zaken wordt verteld en er zaken lopen tegen de politie omdat ze samenwerken met bendes en er naar uw mening veel corruptie heerst. U haalt nog aan dat een familielid van een ex-collega zou zijn verdwenen nadat hij klacht indiende. U beweert vervolgens ook nog persoonlijk iemand te kennen die problemen heeft gehad met bendeleden omdat hij klacht is gaan indienen (CGVS 2, p. 21). Het blijft dan echter vreemd dat u eerst niet naar de autoriteiten zou stappen en vervolgens op 9 januari 2020 wel. Zeker gezien uw vriendin C. (...), die bij het openbaar ministerie (OM) werkt, en E. (...), die bij de politie heeft gewerkt, u al vanaf het tweede incident aanraade om aangifte te doen (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 21). U beweert dat u aangifte bij het OM een wanhopige maatregel was om nog aan hulp te geraken (CGVS 2, p. 21). Erop gewezen dat u ook al in september of november naar het OM zou kunnen zijn geweest, poneert u dat u dacht dat de zaken erop vooruit zouden gaan, tot dat er een aanval op uw leven was, voor u compleet naast de kwestie verder gaat dat u nooit eerder in uw leven een psycholoog nodig had en u er nu wel beroep op moest doen omdat de stress niet langer beheersbaar was (CGVS 2, p. 22). Opnieuw moet er op gewezen worden dat u beweert zowel na het incident van eind september, als het incident van 2 november, als het incident van 10 december steeds meer voorzorgsmaatregelen nam (CGVS 1, p. 20-21), dat u dan dacht dat de zaken erop vooruit zouden gaan, is dan bezwaarlijk een goed excuus te noemen om te wachten tot 9 januari 2020 met naar de autoriteiten te stappen.

Hierbij dient er ook op gewezen te worden dat in uw aangifte te lezen valt dat u op het moment dat u het briefje terugvond op 10 december 2019 niet veel belang hechte aan de feiten (document 4). U nam echter al voorzorgsmaatregelen na de incidenten van eind september 2019 en 2 november 2019 (CGVS 1, p. 20-21). Hierop gewezen argumenteert u dat er in de klacht staat dat u geen belang hechte

aan de vondst van het papier, en het niet verwijst naar de totaliteit van de feiten. U poneert dat de persoon die de klacht in ontvangst heeft genomen zich vergist zal hebben (CGVS 2, p. 22). Aan dit excuus kan weinig geloof worden gehecht gezien er in het document van uw klacht ook te lezen valt dat het verslag u werd voorgelezen en u vervolgens ook ter bevestiging tekende (document 4). Bovendien blijkt uit uw verklaringen aan het CGVS ook dat u weldegelijk belang hechtte aan de vondst van dit briefje, gezien u zodra u thuis was onmiddellijk naar uw vriend E. (...) belde om hem hierover te vertellen (CGVS 1, p. 21). Dat uw verklaringen hierover aan het CGVS verschillen van wat u in uw aangifte liet optekenen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Het is verder op zijn minst vreemd dat in die vijf maanden dat u beweert problemen te hebben met de bende 18, deze bende er op geen enkel moment erin zou slagen om u precies duidelijk te maken wat ze van u wilden. U beweert dat er initieel vijf dollar werd gevraagd om sigaretten te kopen. Dat u echter zoveel belang hecht aan dit incident en dit linkt aan de volgende incidenten is uitermate vreemd gezien u zelf ook aanhaalt dat zulke gebeurtenissen normaal zijn in El Salvador (CGVS 2, p. 13). Bovendien wordt tijdens geen enkele van de daaropvolgende incidenten u duidelijk gemaakt wat er nu precies van u verwacht werd. En laten ze op 10 december 2019 enkel een cryptisch bericht achter, dat u niet eens kon begrijpen zonder de hulp van uw vriend E. (...) (CGVS 1, p. 21). U veronderstelt dat ze geld van u willen, ook enkel omdat uw vriend E. (...) u dit zou hebben gezegd (CGVS 2, p. 17). Dat ze u dan echter op geen enkel moment in deze vijf maanden concreet wisten duidelijk te maken hoeveel geld ze dan juist van u wilden, en u dan maar op 8 januari 2020 ineens proberen te vermoorden, is weinig aannemelijk.

Het is opvallend dat u op 14 december 2019 al uw paspoort aanvraag (document 1), terwijl u beweert pas de week na het incident van 8 januari 2020 te hebben besloten El Salvador te verlaten (CGVS 1, p. 12). U beweert uw paspoort te hebben aangevraagd omdat u een opleiding technologische innovatie volgde, en een deel van deze opleiding zou plaatsvinden in juni 2020 in Spanje (CGVS 1, p. 5, 17). U was op dat moment al twee keer benaderd geweest door bendeleden, ze waren al naar u komen vragen aan de conciërge van uw residentie en u had vier dagen eerder een dreigbrief gekregen. U beweert verder al sinds het incident van 2 november 2019 enkel voor het noodzakelijke buiten te komen (CGVS 1, p. 21). Een paspoort gaan aanvragen voor een opleiding die zes maanden later pas zou plaats vinden, louter omdat u er toen de voor tijd had, en u een georganiseerde persoon bent (CGVS 1, p. 17), is niet bepaald noodzakelijk te noemen.

Bovendien reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw excuus, dat de doorslaggevende factor de veiligheid was, en dat het in België veilig was (CGVS 1, p. 13), kan niet overtuigen gezien u op dat moment wel beweerde van plan te zijn om een opleiding te volgen in Spanje (CGVS 1, p. 5). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat u bij DVZ, op 15 juni 2020, stelde verloofd te zijn met L. A. (...), terwijl u aan het CGVS stelde dat uw relatie eindigde in maart 2020 (CGVS 1, p. 4). U beweert bij DVZ ook verteld te hebben dat uw relatie op dat moment al geëindigd was. Indien u daar werkelijk gezegd zou hebben dat u geen relatie had op dat moment, is het toch wel zeer eigenaardig dat ze bij DVZ staat aangeduid als uw verloofde en u vervolgens ook al haar gegevens hebt gegeven die niet eens correct blijken te zijn. Bij DVZ valt namelijk te lezen dat zij 26 jaar zou zijn, terwijl u aan het CGVS verklaart dat ze 36, 37 is, wat u dan maar wijt aan een fout in de vertaling (CGVS, p. 24; verklaring DVZ, p. 8, 15b). Dat u ook over uw relatie met L. A. (...) iets anders verklaarde bij DVZ als aan het CGVS, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als overheidsambtenaar op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Uw advocaat haalt in dezen aan dat u zou geviseerd worden omdat u een hoge functie bekleedde binnen het ministerie van financiën (CGVS 2, p. 25). De verklaringen van een verzoeker dienen hierover in de eerste plaats geloofwaardig te zijn, quod non.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, tewerkstellingsattest, de verschillende exemplaren van uw geboorteakte en het notarieel document van uw geboorteakte, uw tewerkstellingsattest, uw vlieggegevens, uw lerarenkaart, de badge van uw werk, de kaart van uw pensioenspaarsysteem, uw lerarenlicentie, diploma onderwijskunde, ingenieursdiploma, ingenieurscertificaat, informatie over extra opleiding in Spanje, een e-mail van augustus 2019 over uw interesse om te investeren in een appartement, het overmaken van de rechten van uw auto en uw diploma technologische innovatie, hebben slechts betrekking op uw identiteit, uw opleidingsniveau, uw werk, uw reisweg, uw interesse in een appartement in augustus 2019 en de verkoop van uw auto, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Het briefje waarvan u beweert het op 10 december 2019 ontvangen te hebben (CGVS 1, p. 18), kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend, gezien de afkomst ervan niet kan worden nagegaan.

Wat betreft de verklaringen van uw vrienden en collega's die u neerlegt (documenten 17 - 23) moet er op gewezen worden dat zij niet als objectieve bron kunnen worden beschouwd. Gewezen op het feit dat er in de verklaring van C. (...) valt te lezen dat u in uw woonplaats bedreigd en achtervolgd werd, en u hierover niets aan het CGVS verklaarde, stelt u overigens zelf dat het kan zijn dat ze iets fout heeft begrepen (CGVS, p. 24). Ook de WhatsAppberichten die u van E. (...) hebt gekregen, kunnen niet als een objectieve bron worden beschouwd. Bijgevolg kunnen deze documenten bezwaarlijk dienen als bewijs van uw problemen.

De door u neergelegde nieuwsartikels, medialinks en Human Rights Watch rapporten, houden geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in uw land (CGVS 1, p. 13, 17).

Wat betreft de psychologische attesten dient erop gewezen te worden dat het toch wel eigenaardig is dat, gewezen op het feit dat er in het document dat u neerlegt 27 januari 2019 staat, terwijl u stelt tot 27 januari 2020 naar de psycholoog te zijn geweest (CGVS 1, p. 14, document 16) en u via e-mail op 28 december 2020 gewoonweg een nieuw document produceert met de 'juiste' datum (document 30). Wat u voorlegt van deze psycholoog is van bedenkelijke aard te noemen: de droge opsomming van de incidenten is langer dan enige diagnose terzake. Een psycholoog kan vaststellingen doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt maar zijn bevindingen vormen geenszins een bewijs van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven en vervolgingsfeiten, a fortiori omdat het in casu overkomt als een weergave van wat u in feite hem gedicteerd heeft aan feiten zoals u ze voorstelt en ze nauwelijks ingaat op uw psychische toestand die zich beperkt tot "een gegeneraliseerde angststoornis, benauwdheid, eet- en slaapstoornissen". Een psycholoog kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze stoornissen werden ontwikkeld.

Ook de overige opmerkingen die u nog bezorgde op 28 december 2020 en 9 februari 2021 kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen, gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf](#)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker haalt de geschonden geachte artikelen aan en wijst er vervolgens op dat de adjunct-commissaris-generaal de problematiek van georganiseerde misdaadgroepen die zeer actief zijn in El Salvador niet betwist, waarbij hij citeert uit de motieven van de bestreden beslissing. Het is volgens verzoeker op basis van de elementen van zijn dossier niet voor betwisting vatbaar dat hij, indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij verwijst daarbij naar de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en waarvan de geloofwaardigheid volgens hem niet ernstig kan worden betwist, alsook naar wat hij hierover uiteenzet in het tweede en het derde middel. Verder verwijst verzoeker naar de bestreden beslissing waarin de adjunct-commissaris-generaal zelf stelt dat *“een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf”*. Daarbij stipt verzoeker aan dat hij zelfs vóór zijn verblijf in het buitenland al werd gevisieerd door deze bendes omdat hij, naar Salvadoraanse normen, financiële middelen had. De constante bedreigingen en afpersingen waarvan hij het slachtoffer werd, alsook de aanslag op zijn leven op 8 januari 2020, maken volgens verzoeker zowel een risico op executie in de zin van artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet als een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet uit. Verzoeker vervolgt door erop te wijzen dat de schade uitgaat van criminele bendes die diep geworteld zijn in de Salvadoraanse maatschappij, zowel op economisch als sociaal vlak, en die, zoals door de adjunct-commissaris-generaal zelf wordt gesteld, volgens sommige bronnen een *de facto* autoriteit uitmaken in El Salvador. Deze bendes, met name ook de bende waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden, maken dan ook organisaties uit die een aanzienlijk deel van het grondgebied van de Staat beheersen in de zin van artikel 48/5, § 1, b), van de Vreemdelingenwet, dan wel komen zij in aanmerking als een niet-overheidsactor waartegen geen enkele autoriteit bescherming biedt in de zin van artikel 48/5, § 1, c), van die wet, aldus verzoeker.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris-generaal bepaalde elementen uit zijn relaas aanhaalt als zouden ze de geloofwaardigheid ervan onderuit halen, terwijl ieder ander redelijk denkende instantie deze elementen niet zo zou interpreteren.

Hij wijst vooreerst op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen over zijn verklaringen over de bende die verantwoordelijk zou zijn voor de bedreigingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, en repliceert hierop als volgt:

“Het is volstrekt logisch dat verzoekende partij niet met 100% zekerheid kan zeggen tot welke bende de betrokken jongeren die hem bedreigden en trachtten te vermoorden behoren.

Een strafrechtelijk dan wel politieel onderzoek zou hierover allicht uitsluitel kunnen bieden hebben, maar de Salvadoraanse autoriteiten willen of kunnen dergelijke onderzoeken niet voeren.

Het is alleszins volstrekt onredelijk om verzoekende partij te verwijten dat hij enkel “denkt” dat het om de bende “18” zou gaan en het hem kwalijk te nemen dat hij dit niet met zekerheid weet. Verzoekende partij weet alleszins dat deze bende actief is in de regio, zodat het logische gevolg is dat wanneer hij in die regio wordt bedreigd de daders lid zijn van deze bende. Verzoekende partij kan hieromtrent op geen enkele manier zekerheid verschaffen. Deze bendeleden dragen immers geen naamkaartjes die hun affiliatie vermeldt...”

Waar de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing wijst op tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de voorzorgsmaatregelen die hij na het incident van 2 november 2019 zou hebben genomen, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoeker heeft in zijn onderhoud een gedetailleerd relaas van alle feiten en incidenten trachten te geven.

Er dient te worden opgemerkt dat de incidenten zich alleszins in sneltempo opvolgden: de incidenten namen een aanvang in september 2019, de asielaanvraag van 2020 dateert van amper 4 maanden later.

Het is in deze omstandigheden dan ook niet onlogisch dat verzoeker sommige incidenten niet exact kan plaatsen in de tijd en dat hij zijn genomen voorzorgsmaatregelen niet meer exact aan een welbepaald incident kan koppelen. De incidenten speelden zich in enkele maanden af, het is niet zo dat er maanden of zelfs jaren tussen de verschillende incidenten zit.

Feit is dat verzoeker zich na de zomer van 2019 naar aanleiding van een resem aan incidenten enkele veiligheidsvoorzorgen heeft “aangeleerd”. Zo nam hij inderdaad steevast een andere route naar het werk, trachtte hij zo weinig mogelijk buiten te komen, logeerde hij bij vrienden, etc.

Dat verzoeker door verwerende partij wordt kwalijk genomen dat hij niet meer exact kan zeggen welke voorzorgsmaatregel hij wanneer nam is niet ernstig en toont voor verzoeker de onwil van verwerende partij aan om het dossier van verzoeker op een ernstige manier te beoordelen...

Een dergelijke houding kan niet verwacht worden van een redelijke overheidsinstantie.”

Wat betreft de in de bestreden beslissing opgenomen motieven met betrekking tot zijn relaas van het incident van 8 januari 2020, laat verzoeker het volgende gelden:

“Het kan verzoeker bezwarend worden kwalijk genomen dat hij geen gedetailleerde omschrijving kan geven van alle gebeurtenissen die zich voordeden tijdens dit incident. Verzoeker werd bedreigd met een pistool door twee personen op een motorfiets en had alleszins het gevoel dat deze hem probeerden te doden. Het is dan ook niet ernstig dat uit het feit dat verzoeker geen exacte weergave van deze feiten, die vanzelfsprekend een zeer grote indruk nalieten, wordt besloten dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker probeerde begrijpelijk zo snel mogelijk zichzelf in veiligheid te brengen. Het spreekt voor zich dat men in dergelijke omstandigheden niet bepaald oog voor detail heeft...”

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat verwerende partij haast ter kwader trouw moet zijn om dergelijke argumentatie op te bouwen bij het beoordelen van zijn aanvraag...”

De voorgaande elementen uit de bestreden beslissing en de houding van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) wijzen volgens verzoeker “*alleszins op een absoluut gebrek aan zorgvuldigheid in het onderzoek*”.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat uit de feitelijke gegevens blijkt dat het CGVS de verplichting om de bestreden beslissing duidelijk en afdoende te motiveren niet op bevredigende wijze heeft nageleefd en verwijst integraal naar wat hij in zijn tweede middel reeds heeft uiteengezet. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker de onwil om zijn dossier op een ernstige manier te behandelen. Verzoeker licht toe dat details van zijn relaas op dermate wijze worden uitvergroet om tot de ongeloofwaardigheid van het hele relaas te kunnen besluiten. Verzoeker stelt totaal niet te begrijpen “*hoe zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan de aanvraag negatief wordt verklaard*”.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 27 september 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is en ook een band met het Verdrag van Genève op basis van het behoren tot een sociale groep in deze context niet vanzelfsprekend is, omdat (B) de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig onderuit wordt gehaald door een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, waarbij wordt toegelicht dat (i) hij geen coherente verklaringen aflegde over de incidenten die hem zouden zijn overkomen, dat (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de voorzorgsmaatregelen die hij na het incident van 2 november 2019 zou genomen hebben en informatie in een document van zijn psycholoog dat hij neerlegde niet overeenstemt met zijn verklaringen, dat (iii) hij geen eenduidig antwoord heeft gegeven op de vraag vanwaar de twee personen op de motor die hem op 8 januari 2020 zouden hebben proberen te vermoorden juist kwamen en niet weet of deze personen hem nog zouden zijn gevolgd of niet en dit niet eens zou hebben geverifieerd, dat (iv) zijn bewering na dit incident niet meer te zijn teruggekeerd naar zijn huis in Residencial Villas de San Ignacio niet strookt met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat hij daar verbleven heeft tot aan zijn vertrek op 29 januari 2020, dat (v) het weinig logisch is dat hij nog zou zijn blijven doorwerken tot 27 januari 2020, twee dagen voor zijn vertrek uit El Salvador, terwijl hij op 10 december 2019 een briefje zou hebben ontvangen op zijn werk en hij een aanval op zijn leven zou hebben kunnen vermijden op de terugweg van zijn werk op 8 januari 2020, dat (vi) hij bij de DVZ naliet te vermelden dat er op 11 of 12 januari nog bendeleden zijn komen vragen naar hem bij de conciërge van zijn residentie en hij over de gebeurtenissen waardoor zijn huisgenoten in juni 2020 zouden zijn moeten verhuizen op het CGVS initieel geen volledige verklaringen heeft afgelegd, dat (vii) hij tot 9 januari 2020 heeft gewacht om aangifte te doen en hiervoor geen goed excuus heeft, dat (viii) zijn verklaringen op het CGVS over het belang dat hij zou hebben gehecht aan de feiten op het moment dat hij het briefje terugvond op 10 december 2019 verschillen van wat hij daarover in de zijn aangifte liet optekenen, dat (ix) het vreemd is dat in de vijf maanden dat hij beweert problemen te hebben gehad met de bende 18 deze bende er op geen enkel moment in zou slagen om hem precies duidelijk te maken wat ze van hem wilden, dat (x) hij zijn paspoort al op 14 december 2019 aanvraag om zes maanden later te kunnen deelnemen aan een opleiding in Spanje terwijl hij beweert sinds het incident van 2 november 2019 enkel nog voor het noodzakelijke te zijn buitengekomen, dat (xi) de ernst van de door hem aangehaalde problemen ondermijnd wordt doordat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje, en dat (xii) hij over zijn relatie met L. A. iets anders verklaarde bij de DVZ dan op het CGVS, omdat (C) zijn profiel als overheidsambtenaar op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (D) de documenten die hij neerlegt deze vaststellingen niet kunnen veranderen, omdat (E) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico

loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart voor zijn komst naar België in de stad Antigua Cuscatlan te hebben gewoond en zijn land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de bende 18. Zijn problemen zouden begonnen zijn toen hij op 8 september 2019 na een bezoek aan zijn moeder in Izalco met zijn auto halt hield aan een plaats waar lokaal eten werd verkocht en benaderd werd door een aantal jongemannen die geld vroegen om sigaretten te kopen. Toen ze zijn auto zagen, zouden ze nog meer geld gewild hebben maar dat zou hij hen niet hebben gegeven. Een volgend incident zou zich hebben voorgedaan toen verzoeker eind september 2019 terugkeerde van zijn werk in de hoofdstad en er door de conciërge van zijn residentie van op de hoogte werd gebracht dat er twee jongens die er verdacht uitzagen waren langsgelopen en naar hem hadden gevraagd. Een derde incident zou zich hebben voorgedaan op 2 november 2019, toen verzoeker met zijn moeder en enkele familieleden een bezoek had gebracht aan het kerkhof en nog naar een restaurant was gegaan in Izalco, waar hij zou zijn benaderd door een kind met een gsm dat zei dat 'ze' met hem wilden praten. Verzoeker zou de jongen in kwestie gezegd hebben dat hij niemand iets te zeggen had en daarop zijn weggegaan. Een vierde incident zou zich hebben voorgedaan op 10 december 2019, toen verzoeker na de werkdag op de voorruit van zijn auto een briefje zou hebben gevonden met een boodschap op. Thuisgekomen zou hij hierover hebben gebeld met een collega die ooit nog bij de politie had gewerkt. Volgens die collega zou de boodschap hebben betekend dat de bendeliden wisten dat hij geld had en dat hij deed alsof dat niet zo was. Een laatste incident zou zich hebben voorgedaan op 8 januari 2020, toen verzoeker met zijn wagen op de terugweg was van zijn werk en aangereden werd door een motor met twee personen op. Een van hen zou met zijn pistool op de voorruit van verzoekers auto hebben geklopt en gezegd hebben dat hij zich opzij moest zetten. Verzoeker zou aanvankelijk gedacht hebben dat ze zijn auto wilden stelen, tot de persoon met het pistool hem iets zei waaruit hij zou hebben afgeleid dat ze hem wilden vermoorden. Door een manoeuvre uit te voeren zou verzoeker erin geslaagd zijn aan zijn belagers te ontsnappen. Daarop zou hij naar het huis van een vriend zijn gegaan en op aanraden van een collega klacht hebben ingediend bij het openbaar ministerie. Na dit incident zou verzoeker nooit meer naar zijn huis in Antigua Cuscatlan zijn teruggekeerd en permanent bij vrienden hebben verbleven. Toen een vriend van hem spullen ging ophalen in zijn huis zou de bewaker hem gezegd hebben dat hij verzoeker moest zeggen dat hij daar zeker niet meer moest komen want dat er personen naar hem hadden gevraagd. Verzoeker zou zijn land van herkomst hebben verlaten op 29 januari 2020 en via Spanje naar België zijn gereisd. Eind juni 2020 zouden de personen met wie verzoeker samenwoonde in Antigua Cuscatlan de residentie hebben moeten verlaten nadat de personen die naar verzoeker op zoek waren erin waren geslaagd binnen te raken. Daarbij zouden ze naar verzoeker hebben gevraagd en aan een van verzoekers vroegere huisgenoten hebben gezegd dat ze niet zouden rusten tot ze hem gevonden hadden. Tevens zou de collega van verzoeker die eerder bij de politie werkte verzoeker hebben verteld dat hij van de dame die de geparkeerde auto's van de werknemers van het bedrijf waar hij voor zijn vertrek werkte in de gaten houdt gehoord had dat er daar ook personen naar hem zijn komen vragen. Bij terugkeer vreest verzoeker dat hij zal worden vermoord door de bendeliden die hem viseren.

Hierboven, onder punt 2.3.1., is reeds gebleken dat de adjunct-commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn vluchtmotieven en het poneren dat zijn relaas werd herleid tot een aantal details die op zo'n manier werden uitvergroot om tot de ongeloofwaardigheid van het hele relaas te kunnen besluiten, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift argumenteert dat hem niet mag worden kwalijk genomen dat hij niet zeker weet tot welke bende de jongeren behoorden die hem zouden hebben bedreigd en trachten te vermoorden, biedt hij geen verklaring of verschoning voor de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen over de bendeaanwezigheid in Izalco, de plaats waar zijn moeder woont en waar hij zelf zou zijn opgegroeid. Immers, waar verzoeker in zijn eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk aangaf slechts te denken dat daar de bende 18 actief is, affineerde hij vervolgens dat het de bende 18 is, om dan in zijn tweede persoonlijk onderhoud opnieuw, met een slag om de arm, te stellen dat *“voor zover (hij) weet”* de bende 18 de wijk van zijn moeder controleert. Gevraagd hoe hij dit weet, verwees verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud enkel naar *“de kranten”* terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud initieel verwees naar *“het nieuws, en ook de geruchten die de ronde deden, maar vooral vanwege het nieuws”* om vervolgens, geconfronteerd met het feit dat hij er toch zelf ook heeft gewoond, aan te halen dat hij, hoewel hij er zelden kwam, ook graffiti op de muren heeft gezien waaruit de aanwezigheid van de bende 18 kon worden afgeleid (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 december 2020, p. 9, en notities van het persoonlijk onderhoud van 4 februari 2021, p. 6 en 7). Verder verklaart verzoeker op geen enkele wijze waarom hij in zijn aangifte bij het openbaar ministerie geen melding heeft gemaakt van de betrokkenheid van de bende 18. Dat verzoeker dit niet met zekerheid wist, neemt niet weg dat hij dit wel kon vermoeden. Zoals verzoeker in zijn tweede middel betoogt, wist hij alleszins *“dat deze bende actief is in de regio, zodat het logische gevolg is dat wanneer hij in die regio wordt bedreigd de ouders lid zijn van deze bende”*.

Met het betoog in het tweede middel dat hij een gedetailleerd relaas van alle feiten en incidenten heeft trachten te geven, dat de incidenten zich in snel tempo opvolgden, dat het niet onlogisch is dat hij sommige incidenten niet exact in de tijd kan plaatsen en de voorzorgsmaatregelen die hij nam niet meer exact aan één welbepaald incident kan koppelen, biedt verzoeker geen verklaring of verschoning voor de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen over zijn gedrag na de incidenten van 2 november 2019 en 10 december 2019. In navolging van de adjunct-commissaris-generaal stelt de Raad vast dat waar verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij na het incident van 2 november 2019 niet meer thuis durfde te verblijven (adm. doss., stuk 7, map ‘D.V.Z.’, vragenlijst, vraag 3.5), uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat hij juist wel thuis bleef wonen en enkel in het weekend of sporadisch in de week bij vrienden logeerde. Indien verzoeker thuis was, zou hij zijn huis enkel verlaten hebben wanneer dit noodzakelijk was, meer bepaald om naar zijn werk en naar de supermarkt te gaan. Echter blijkt uit zijn verklaringen dat hij ook nog naar de fitness ging, wat gezien de situatie waarin hij zich zou hebben bevonden bezwaarlijk een noodzakelijke activiteit kan worden genoemd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 december 2020, p. 21). Tevens merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat waar verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij na het incident van 10 december 2019 zoveel mogelijk voorzorgen nam, waaronder niet meer buitenkomen (adm. doss., stuk 7, map ‘D.V.Z.’, vragenlijst, vraag 3.5), uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat hij weldegelijk nog buitenkwam. Zo zou verzoeker af en toe bij vrienden hebben verbleven en daarna telkens weer naar huis zijn gegaan. Tevens zou hij nog naar zijn werk zijn blijven gaan, *nota bene* de plaats waar hij volgens zijn verklaringen op 10 december 2019 het dreigbriefje heeft gevonden. Bij wijze van voorzorgsmaatregel zou verzoeker zich naar het werk hebben verplaatst met auto's die hij van vrienden mocht lenen, maar toch zou hij sporadisch nog zijn eigen auto hebben gebruikt om naar het werk te gaan en die zelfs nog een aantal keer hebben geparkeerd op de plaats waar het dreigbriefje zou zijn achtergelaten (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 december 2020, p. 21, en notities van het persoonlijk onderhoud van 4 februari 2021, p. 17-18). Deze incoherenties doen in sterke mate afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid en in zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten of elementen aan die hier een ander licht kunnen op werpen.

Waar verzoeker in het tweede middel met betrekking tot het incident van 8 januari 2020 betoogt dat hij zich zo snel mogelijk in veiligheid probeerde te brengen toen hij door bendeleden geïntercepteerd werd op de autoweg en dat het voor zich spreekt *“dat men in dergelijke omstandigheden niet bepaald oog voor detail heeft”*, verklaart hij niet waarom hij geen idee heeft of de bendeleden hem nog gevolgd zijn nadat hij er in geslaagd zou zijn om via een andere rijstrook van hen weg te rijden en dit niet eens zou hebben geverifieerd. Daar de bendeleden er volgens hem op uit waren om hem te vermoorden, kan dit bezwaarlijk een detail worden genoemd. De Raad benadrukt ook dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Nu verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is zijn betoog in het eerste middel dat deze bendes als actoren van vervolging dan wel als veroorzakers van ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd, niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en een vermeend risico op afpersing door criminele bendes na zijn terugkeer uit het buitenland, waarbij hij in het eerste middel aanstipt dat hij *“zelfs voor zijn verblijf in het buitenland al werd gevisieerd door deze bendes omdat hij, naar Salvadoraanse normen, financiële middelen had”*, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met bendeleden niet aannemelijk maakt en dat het verblijf van verzoeker in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker er in zijn eerste middel op wijst dat de adjunct-commissaris-generaal *“de problematiek van de georganiseerde misdaadgroepen die zeer actief zijn in El Salvador”* niet betwist, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.3.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (zie: “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende

stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN